

Arrest

nr. 186 676 van 10 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, geboren te Azazga op X.

1.2. Op 18 september 2011 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), in de hoedanigheid van student.

1.3. Op 8 november 2011 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag visum lang verblijf toe te kennen aan verzoekster.

1.4. Op 8 oktober 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot verlenging van haar visum lang verblijf.

1.5. Verzoekende partij dient op 29 juli 2015 een aanvraag in tot gezinshereniging als partner van de heer A. A, Algerijnse onderdaan die toegelaten is tot het verblijf in België.

1.6. Op 26 oktober 2015, neemt verwerende partij in hoofde van verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het land te verlaten, betekend op 4 november 2015. Deze beslissing is het voorwerp van een annulatieberoep bij de Raad op 25 november 2015. Het beroep werd verworpen bij arrest van 17 juni 2016 nr. 170.062.

1.7. Op 23 september 2016 diende verzoekende partij een visumaanvraag (type D) in op basis van de artikelen 10 van de Vreemdelingenwet in haar hoedanigheid van partner van A. A, een Algerijnse onderdaan die toegelaten is tot het verblijf in België. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 3 oktober 2016

1.8. Op 23 september 2016 neemt de gemachtigde, een bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 13), gesteund op artikel 7, 2 ° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld « *le titre de séjour temporaire (carte A) de l'intéressée est périmée (sic) depuis le 31.10.2015* ». Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt aan verzoekster betekend op 4 oktober 2016. Bij verzoekschrift van 2 november 2016 dient verzoeker een beroep tot schorsing en annulatie in van deze akte.

1.9. Op 2 november 2016 dient verzoekster een beroep tot vernietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie tot de onontvankelijkheid van voormelde vraag tot machtiging tot verblijf van 23 september 2016 (bijlage 15quater) betekend op 4 oktober 2016. Op 7 mei 2017 werd een beroep ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij wege van voorlopige maatregelen, de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot vernietiging van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing. Bij arrest van 9 mei, nr. 186 589 werd deze vordering onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 2 mei 2017, neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook met een reisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Deze worden dezelfde dag betekend.

1.11. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.12. Dit is de bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: C.

voornaam: F.

geboortedatum: 28.10.1979

geboorteplaats: Azazga

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 04/10/2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam in 2011 naar België om er te studeren. Zij werd in het bezit gesteld van een A- kaart, die verlengd werd tot 31/10/2015.

Daarna startte zij een procedure gezinshereniging op, op basis van haar huwelijk met A. A. (OV 5217724) die recht heeft op onbeperkt verblijf in België. Zij woont ook met haar samen. Zowel haar eerste aanvraag als haar tweede aanvraag werden respectievelijk op 26/10/2015 en op 03/10/2016 afgewezen.

Het feit dat betrokkene echtgenoot legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zij kan in het land van herkomst de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien kan haar echtgenoot betrokkene steeds achterna reizen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Ze kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen in overeenkomst met de vigerende bepalingen om zo haar echtgenoot in België te komen bezoeken. Hierbij is dus ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Op het administratief verslag staat ook aangevinkt dat betrokkene 'medische verzorging' nodig heeft. Dit zou een toespeling zijn op het feit dat betrokkene met een IVF-behandeling bezig is. Betrokkene kan echter geen documenten voorleggen van het ziekenhuis waaruit duidelijk zou af te leiden zijn dat zij hiermee bezig is. Bovendien is er een medisch team in het centrum dat haar kan opvolgen indien nodig.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 04/10/2016.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsdocument. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie.

Betrokkene kwam in 2011 naar België om er te studeren. Zij werd in het bezit gesteld van een A- kaart, die verlengd werd tot 31/10/2015.

Daarna startte zij een procedure gezinshereniging op, op basis van haar huwelijk met A. A. (OV 5217724) die recht heeft op onbeperkt verblijf in België. Zij woont ook met haar samen. Zowel haar eerste aanvraag als haar tweede aanvraag werden respectievelijk op 26/10/2015 en op 03/10/2016 afgewezen.

Het feit dat betrokkene echtgenoot legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zij kan in het land van herkomst de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien kan haar echtgenoot betrokkene steeds achterna reizen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Ze kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen in overeenkomst met de vigerende bepalingen om zo haar echtgenoot in België te komen bezoeken. Hierbij is dus ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Op het administratief verslag staat ook aangevinkt dat betrokkene 'medische verzorging' nodig heeft. Dit zou een toespeling zijn op het feit dat betrokkene met een IVF-behandeling bezig is. Betrokkene kan echter geen documenten voorleggen van het ziekenhuis waaruit duidelijk zou af te leiden zijn dat zij hiermee bezig is. Bovendien is er een medisch team in het centrum dat haar kan opvolgen indien nodig. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 04/10/2016.

Betrokkene kwam in 2011 naar België om er te studeren. Zij werd in het bezit gesteld van een A- kaart, die verlengd werd tot 31/10/2015.

Daarna startte zij een procedure gezinshereniging op, op basis van haar huwelijk met A. A. (OV 5217724) die recht heeft op onbeperkt verblijf in België. Zij woont ook met haar samen. Zowel haar eerste aanvraag als haar tweede aanvraag werden respectievelijk op 26/10/2015 en op 03/10/2016 afgewezen.

Het feit dat betrokkene echtgenoot legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zij kan in het land van herkomst de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien kan haar echtgenoot betrokkene steeds achterna reizen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Ze kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen in overeenkomst met de vigerende bepalingen om zo haar echtgenoot in België te komen bezoeken. Hierbij is dus ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Op het administratief verslag staat ook aangevinkt dat betrokkene 'medische verzorging' nodig heeft. Dit zou een toespeling zijn op het feit dat betrokkene met een IVF-behandeling bezig is. Betrokkene kan

echter geen documenten voorleggen van het ziekenhuis waaruit duidelijk zou af te leiden zijn dat zij hiermee bezig is. Bovendien is er een medisch team in het centrum dat haar kan opvolgen indien nodig.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CR:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Algerije.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.N., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politie van Vorst, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis), de betrokkene, C., F., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127bis) vanaf 02/05/2017”

1.13. De repatriëring van verzoekende partij is voorzien op 10 mei 2017 om 15 uur

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient de verwerende partij te worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2.2. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster geen enkel nut kan opleveren.

De Raad wijst erop dat verzoekster in haar enig middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geenszins kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, ook al zou de gemachtigde van de staatssecretaris wettelijk verplicht zijn deze te nemen.

2.4. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat zij thans van haar vrijheid is beroofd met het oog op haar verwijdering naar Algerije, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, zodat het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk wordt vermoed.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de manifeste beoordelingsfout en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- of gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door

vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric' en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster met haar echtgenoot en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM immers dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige

wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu bevat de bestreden beslissing volgende overwegingen:

“Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie.

Betrokkene kwam in 2011 naar België om er te studeren. Zij werd in het bezit gesteld van een A- kaart, die verlengd werd tot 31/10/2015.

Daarna startte zij een procedure gezinshereniging op, op basis van haar huwelijk met A. A. (OV 5217724) die recht heeft op onbeperkt verblijf in België. Zij woont ook met haar samen. Zowel haar eerste aanvraag als haar tweede aanvraag werden respectievelijk op 26/10/2015 en op 03/10/2016 afgewezen.

Het feit dat betrokkenes echtgenoot legaal in België verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zij kan in het land van herkomst de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Bovendien kan haar echtgenoot betrokkene steeds achterna reizen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Ze kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen in overeenkomst met de vigerende bepalingen om zo haar echtgenoot in België te komen bezoeken. Hierbij is dus ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.”.

Verzoekster stelt als volgt: “En ce que la décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de Madame C..

La partie adverse n'en a nullement tenu compte et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

Madame C. est mariée et, avec son mari, Monsieur A., ils effectuent des démarches dans le cadre de la PMA en vue de concrétiser leur projet parental. Un suivi régulier est de rigueur et le couple doit bien entendu être présent ensemble sur le territoire du Royaume.

La requérante a incontestablement développé une vie privée et familiale en Belgique. (relations personnelles, sociales et économiques constitutives de la vie privée de tout être humain : CEDH, Slivenko c. Lettonie, 9 octobre 2003, §96)

L'Office des Etrangers n'a pas tenu compte de ces éléments et n'y fait pas explicitement référence, se contentant simplement d'évoquer qu'un éloignement de la requérante du territoire ne serait pas disproportionné au regard de l'article 8 de la CEDH puisque rien ne l'empêcherait de venir rendre visite à son mari ou que ce dernier pourrait la suivre faisant totalement abstraction du suivi médical en cours. Ce faisant, la partie adverse ne motive pas en quoi ces éléments de vie privée et familiale ne constituent pas un obstacle à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire. (CCE, 21 octobre 2016, n° 176.729)

La partie adverse n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de Madame C..

Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux.

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002 : CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaqim (1999) ; Van Drooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

En l'espèce, ce test de proportionnalité aurait dû être fait en tenant compte de la durée de séjour dans le pays (depuis 2011), la possession au cours de ce séjour d'un titre de séjour étudiant (de 2011 au 31/10/2015), son mariage, le suivi médical dans le cadre d'une PMA, l'absence de passé criminel, l'existence de liens ou non avec le pays d'origine, l'Algérie.

En l'espèce, la partie adverse n'a pas traité cette demande de manière individuelle et de manière spécifique alors même que toutes les données propres au cas lui ont été communiquées par ailleurs.

La partie adverse n'a pas procédé à un examen aussi rigoureux que possible de la cause au regard de la vie privée et familiale. Il y a des circonstances exceptionnelles dans le chef de la requérante qui auraient dû amener la partie adverse à renoncer à prendre pareille décision ».

Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris expliciet over de relatie van verzoekende partij met haar echtgenoot die legaal in België verblijft, motiveert.

“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert dienomtrent dat verzoekende partij in het land van herkomst de nodige procedures kan opstarten om op legale wijze terug naar België te komen.

Bovendien wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat de echtgenoot van verzoekende partij haar steeds achterna reizen.

De kritiek van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek hebben gevoerd en als zou geen rekening zijn gehouden met de partner van verzoekende partij, mist dan ook elke grondslag.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar haar IVF-behandeling, laat verweerder gelden dat een IVF-behandeling geen medische behandeling is. Een IVF-behandeling dient evenmin medisch opgevolgd en verzorgd worden.

Verzoekende partij toont inderdaad aan dat ze op 10.05.2017 en op 17.05.2017 afspraken heeft met het ziekenhuis. Verzoekende partij heeft op 10.05.2017 een afspraak bij de dienst ‘Radiologie’ en op 17.05.2017 dienen er medische beelden gemaakt worden. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat deze kaderen in de IVF-behandeling.

Tevens merkt verweerder op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt waarom ze haar IVF-behandeling niet verder kan zetten in het land van herkomst.

Bovendien laat verweerder gelden dat verzoekende partij er zelf voor gekozen heeft een IVF-behandeling in België op te starten, wetende dat ze niet over een verblijfsrecht in België beschikt. De wens van verzoekende partij kan geenszins afbreuk doen aan de bestreden beslissing

Waar verzoekende partij aanhaalt dat ze bij haar beroep tot nietigverklaring dd. 02.11.2016 reeds zou aangehaald hebben dat ze een IVF-behandeling in België wenst te ondergaan, laat verweerder gelden dat bij dit beroep enkel een schrijven van dr. Deliar YAZDANIAN werd gevoegd, waarbij de dokter louter stelde dat verzoekende partij en haar partner haar geconsulteerd hebben in het kader van een IVF-behandeling. Dit stuk toont geenszins aan dat verzoekende partij reeds behandeld werd voor kunstmatige inseminatie”.

EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103 stelt dat de Staat die de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt, maakt het mogelijk dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland, daar relaties heeft en een gezin vormt. Dit brengt evenwel niet automatisch met zich mee dat op de autoriteiten van de Staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land, zelfs niet indien er sprake is van een gezinsleven”.

In tegenstelling tot wat wordt beweerd in het verzoekschrift werd verzoekster meerdere keren gehoord over haar familiale situatie door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie onder meer op 17 november 2016 waar ze zich bewust was dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten stond). Verzoekster werd aldus zeer ruim de kans gegeven om vrijwillig te vertrekken. Verzoekster werd ook op 3 mei 2017 gehoord (zie vragenlijst over haar situatie in België en de redenen waarom ze meent niet terug te willen keren naar haar land). Verzoekster haalt dezelfde redenen aan zoals vermeld in het verzoekschrift. Uit het administratief dossier kan ook blijken dat het gesloten centrum daarop werd geïnformeerd dat verzoekster een IVF behandeling volgde waarvan ze op dat ogenblik geen bewijzen kon voorleggen (zie communicatie in administratief dossier).

3.3.3. Hoe dan ook er wordt aldus niet betwist dat verzoekster een gezin vormt met haar echtgenoot. Uit dit motief van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster en in dit verband een afweging heeft gemaakt, met name dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoekster toont weliswaar aan dat ze afspraken heeft met de dienst medische beeldvorming van het ziekenhuis doch toont niet aan dat deze dringend en noodzakelijk zijn om andere redenen dan voor de IVF-behandeling die is opgestart. Bovendien is er een medisch team in het centrum dat haar kan opvolgen indien nodig. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De afweging in de bestreden beslissing steunt aldus op goede gronden en is niet kennelijk onredelijk. In het verzoekschrift voert verzoekster bovendien geen enkele hinderpaal aan die haar zou verhinderen om haar privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten, noch wordt

aangetoond dat zij haar privé- en gezinsleven enkel in België kan verder zetten en niet elders. De Raad stelt bovendien vast dat beide echtgenoten van Algerijnse nationaliteit zijn.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel.

Gelet op het geheel van de hierboven vermelde elementen wordt *prima facie* aangenomen dat in de huidige stand van het geding een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde aanslag zou zijn op verzoeksters familiale leven en een disproportionele maatregel.

Verzoeksters wijst erop dat het EHRM in Paposhvili van 13 december 2016 gesteld heeft dat geen abstractie kan gemaakt worden van de belangen beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dat mevr. C. door haar verwijdering haar afspraken gemaakt in het kader van de IVF behandeling bij het Sint-Pietersziekenhuis niet zou kunnen nakomen terwijl een opvolging van een dergelijke behandeling bijzonder delicaat is.

De redenering van de verzoekende partij kan *in casu* niet gevolgd worden. Hoger werd aangetoond dat de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van dat middel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde om de toekenning van een schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te aanvaarden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij gedeeltelijk haar middelen herneemt, maar geen moeilijk te herstellen ernstig

nadeel afzonderlijk aantoonbaar terwijl een evident nadeel niet kan worden vastgesteld bij gebreke aan het aanbrengen van persoonlijke elementen die een mogelijke verwijdering van de verzoekende partij als gevolg zou hebben. Een loutere herhaling van de middelen volstaat niet om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen. Zoals reeds werd aangehaald wordt in de bestreden beslissing gesteld dat medische omkadering wordt voorzien in de plaats waar ze zich thans bevindt en dat verzoekster niet toelicht waarom ze in haar land van oorsprong geen IVF behandeling zou kunnen opstarten.

Verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

K. DECLERCK